

[Peter Brixtofte]

vil være med til at privatisere. Vi vil være med til at rationalisere bureaukratiet og mange andre ting. Det tror jeg i øvrigt at der er mange andre partier, der også gerne vil.

Det, jeg bare siger, er, at hvis man langsigtet skal have skattetrykket ned i dette land – hvis man skal have det betydelig længere ned, så vi kan få en afgiftsharmonisering i forhold til de andre EF-lande og måske også kan få en moms, som er lidt bedre og lempeligere, og hvis vi skal have en lavere indkomstskat – så kan det kun lade sig gøre, hvis vi får gang i den private produktion. Den eneste vej er at få gang i produktionen, for det er det, vi lever af alle sammen.

(Kort bemærkning).

**Jan Kørpe Christensen (FP):**

Det er alt sammen godt nok det, der blev sagt her af hr. Peter Brixtofte, men spørgsmålet er jo den måde, man når frem til resultatet på.

Vi er ganske enige i, at det er det private erhvervsliv, der skal have det bedre for at kunne sætte hjulene i gang i samfundet, men vi mener nok, at vi bør gå den anden vej og sige: Først og fremmest skal der ske skattelettelser for at få hjulene i gang, også for erhvervslivet. Det er den måde, det skal gøres på, og dér er vi nok fundamentalt uenige med Venstre. Venstre ønsker at få erhvervslivets hjul i gang, men der er jo en forudsætning for at få erhvervslivets hjul i gang, og den forudsætning er efter Fremskridtspartiets opfattelse naturligvis hævelse af den skattefrie bundgrænse.

Ud over det vil jeg gerne knytte en bemærkning til det, hr. Erhard Jakobsen sagde om, at man måske havde skåret for dybt. Det var gået ud over sundhedssektoren osv., der var måske skåret for langt ned på sygehusene. Men det er jo ikke tilfældet. Hr. Erhard Jakobsen ved jo udmærket, at inden for de sidste 10 år er der faktisk kommet flere ressourcer til netop sundhedssektoren.

Jeg er enig i, at vi skal udnytte ressourcerne mere optimalt også inden for sundhedssektoren, men der er altså ikke sket nedskæringer i sundhedssektoren.

**Første næstformand (Ivar Hansen):**

Så går vi tilbage til talerrækken.

**Jes Lunde (SF):**

Jeg kunne godt føle mig fristet til det, men jeg tror, jeg vil afstå fra at blande mig i familielagsmålet blandt de borgerlige partier.

Jeg vil i stedet for holde mig til det emne, vi er i gang med her, nemlig ejerboligernes situation, og sige, at SF er helt på det rene med, at der er mange mennesker, der bor i egen bolig, som er kommet i en klem situation i de senere år, og det er de for mig at se især i kraft af to ting.

Den ene er, at arbejdsløsheden har været så katastrofalt stigende, og det betyder selvfølgelig, at mange mennesker har svigtende indtægter. Når man bliver arbejdsløs, får man jo en betydelig indkomstnedgang; typisk får man kun  $\frac{1}{3}$  af sin indkomst. Man har altså et indkomsttab på  $\frac{2}{3}$ , når man bliver arbejdsløs; det er det gennemsnitlige. Det gør, at mange mennesker, både dem, der allerede er i en ejerbolig, og dem, der overhovedet overvejer at få det, kigger på fremtiden med en betydelig usikkerhed, og det gør selvfølgelig, at ejendomspriserne falder.

Den anden faktor, som har været med til at gøre det meget svært, er den ekstremt lave inflation, vi har i øjeblikket, som også har været en medvirkende faktor til, at huspriserne direkte har været faldende i de senere år, endda meget betydeligt.

SF ser det ikke som sin opgave at love parcelhusejerne store skattefrie værdistigninger. Vi har tværtimod tidligere kritiseret, at de værdistigninger, der var op igennem 1960'erne, 1970'erne og 1980'erne, overhovedet ikke blev beskattet af samfundet, men bare fik lov til at blive pumpet ud i forbrug med en øget inflation med underskud på betalingsbalancen som den nødvendige effekt.

Men omvendt er det altså heller ikke særlig godt, at priserne på ejerboligerne direkte falder. Det betyder, at mange mennesker kommer i den situation, at gælden i deres hus pludselig er større end det, de overhovedet kan få for deres ejendom, hvis de vil sælge den, og dermed bliver de insolvente. Det er slemt for mennesker, som måske er nødt til at sælge deres ejendom – det kan jo være, der er tale om et jobskifte, hvor man har fået arbejde i den anden ende af landet, det kan også være, at man er blandt dem, der er blevet arbejdsløs og har fået et stort økonomisk tab af den grund. Så er man pludselig nødt til at forlade boligen, og